

hende i radio eller TV, hvor hun jævnligt gav sit besyv med i den offentlige debat.

Den anden kulturelle personlighed, der dagligt besøgte stationen, når han ellers var i landet, var forfatteren Ole Sarvig, der i en årrække boede på Christiandals Klostergård. Ole Sarvig talte i al fald ikke hurtigt som Elsa Gress, tværtimod, en journalist skrev engang, at Ole Sarvig havde en stemme som en „domprovst“. Og hans store skikkelse med det lange fuldskæg lignede vel også det, man kunne forbinde med en domprovst. Han rejste en del i Spanien, Polen og Grækenland, og fru Ibsen og jeg havde en aftale om at eftersende hans post til de forskellige steder, han rejste til. Det ville stationsmester Nielsen og Christensen ikke have noget at gøre med, han kunne flytte sin adresse som andre og dermed fær dig. Men det var jo ikke så nemt for ham, sådan som de rejste rundt, og det var jo ingen stor ulejlighed.

Men Sandemoses „Jantelov“ trivedes også i Glumsø, det lod Elsa Gress da byen vide, da hun flyttede sit domicil til Møn. Ole Sarvig satte sig et mere varigt minde som forfatter til inskriptionen på en ny klokke i Sandby kirke.

Jeg har omtalt alle disse forretninger og personer bl.a. fordi, at det var disse mennesker, vi på stationen havde mest kontakt med, og som jeg da også ret hurtigt kom til at kende. Og det kan vel også fortælle lidt om den forskel, der var på stationens arbejdsopgaver fra dengang og til nu. Dengang var det godsbefordring, post og postpakker til og fra de forskellige forretninger, der var hovedopgaven, efter at passe toggangen naturligvis. Og ordet pendler blev vist ikke brugt meget i Glumsø i 1960'erne; hvis der var nogle, der pendlede, så var det da imod Glumsø – ikke mindst Realskolens elever.

Stationen

Jeg må jo også præsentere stationens personale, som det var i 1961, da jeg tilsluttede mig staben. Stationsmesteren var Kai Nielsen, jeg kendte ham fra Eng have, hvor han havde været trafikekspeditør i flere år. Det prægede ham naturligvis en del, og da der var en del forskel mellem en S-togsstation og en halvstor landstation som Glumsø, var der naturligvis ting, han ikke var lige god til, postvæsenet kendte han næsten ikke.

Men det gjorde til gengæld stationens førstetrafikekspeditør Erik Bay Christensen, der jo så var min medkollega i de 7 år jeg var i Glumsø. E.B. var, foruden at være en meget dygtig jernbanemand, også et utroligt flittigt menneske, der kunne overkomme en masse både på stationen og uden for jernbanen.

Dertil var han en ualmindelig hjælpsom medarbejder, og jeg har vist skrevet et sted, at det blev til et virkelig langt og godt venskab. E.B. blev naturligvis overflødig da Glumsø blev fjernstyret fra maj 1966, og lige som mig rejste han nogen tid som afløser. Men i 1977 søgte han, og fik stillingen som stationsmester i Hylke, en lille landstation mellem Skanderborg og Horsens. Han holdt sit 25 års jernbanejubilæum, medens han var der, men han sluttede sin jernbanekarriere i Veksø på Frederikssundsbanen.

Glumsøs portør hed Frederik Hansen. Jeg har tidligere nævnt, at portører på landstationer udførte et stort og uvurderligt arbejde for DSB Et arbejde der ikke altid blev honoreret eller anerkendt efter fortjeneste. Og Frederik udførte virkelig et ret stort arbejde i de år først i 1960'erne. Der skulle næsten udveksles post og gods med alle holdende tog. Især Herregårdsmejeriets ostesendinger fyldte godt i afsendt gods og gav Frederik et stort arbejde. Så var der naturligvis stationens rengøring og om vinteren fyring i 2 store kakkellovne plus i en lille i signalhuset, når det var rigtigt koldt. Og så kørte Frederik ud med post- og banepakker i selve Glumsø by, og det var naturligvis mest til de handlende, og der var altid nok at køre med, det var utroligt hvad Frederik kunne stable op på sin „Long John“ budcykel. De ting Frederik skulle gøre blev gjort til tiden, og som de skulle. Han var virkelig „en stabil og samvittighedsfuld medarbejder“, et ordvalg DSB yndede at bruge når der skulle gives en oplysning på en ansøgning. Jeg tror Frederik var nær de 70 år, inden han tog sin afsked. Det var et årstid inden automatiseringen kom, og jeg selv røg væk. Han blev afløst af reservepostens broder, Erik Hendriksen.

Jeg kan huske, at stationens postdame præsenterede sig som: Karen Ibsen, tidligere Nilausen, født Petersen, adopteret Mathiasen. Og hun har nok gjort det med et lille koket kniks, som hun plejede. Fru Ibsen var ansat som kontorassistent ved DSB, men beskæftigede sig udelukkende med postarbejde, afregning med stationens 5 postbude og så hendes største arbejde, ekspedition ved lugen. Og det var en luge, der var så elendigt anbragt, at fru Ibsen skulle dreje og vende sig, så hun var helt ødelagt i arme og skuldre, inden hun i 1974 tog sin afsked.

For dengang i 1960'erne var der virkelig ekspedition ved lugen, der var jo næsten ingen, hverken firmaer eller private, der havde egen girokonto, og betaling af giro gennem bank eller sparekasse var kun lige begyndt. Der var naturligvis ikke lige travlt hver dag, men mange dage havde vi da en